

IBDIS | We know books
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCFADDEN, FREIDA

Să nu mă minți / Freida McFadden ; trad. din lb. Engleză de
Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-234-2

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

FREIDA MCFADDEN

SĂ NU MĂ MINȚI

*Traducere din limba engleză
de Mihaela Apetrei*

Traducător: **Mihaela Apetrei**

Redactor: **Justina Ene**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

NEVER LIE

Copyright © 2022, 2024 by Freida McFadden

Cover and internal design © 2024 by Sourcebooks

Cover design by Freida McFadden

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

**Bookzone
BUCUREȘTI, 2024**

PROLOG

ADRIENNE

Toată lumea minte.

Acum câțiva ani, a fost derulat un experiment psihologic care să estimeze prevalența comportamentului mincinos. În experiment a fost inclus un automat defect. Participanților li se spunea că automatul funcționează prost. Dacă introduc în fantă un dolar, mașinăria cu probleme o să le dea bomboanele, dar apoi o să le restituie și dolarul. Cei care au folosit automatul au descoperit că exact așa se întâmpla. Au primit una, două, chiar și trei bomboane, apoi și-au recuperat și banii.

Pe automat fusese pus un afiș pe care scria: „Pentru a semnala defecțiunii în funcționarea automatului, vă rugăm să sunați la numărul de mai jos.” Participanții nu știau că numărul de telefon menționat era al unuia dintre cercetătorii implicați în studiu. Ghiciți acum câți dintre ei au sunat ca să anunțe că automatul este defect.

Absolut niciunul.

Exact așa. Nici măcar una dintre zecile de persoane participante nu a fost îndeajuns de cinstită încât să sune și să spună că mașinăria nu funcționează cum trebuie. Și-au luat cu toții bomboana gratuită și și-au văzut de drum.

Așa cum ziceam, toată lumea minte.

Există multe semne prin care poți să-ți dai seama cu ușurință când cineva nu spune adevărul, mai ales în cazul mincinoșilor neexperimentați. Ca psihiatru cu experiență, sunt foarte bine familiarizată cu aceste semne. Aproape că le identific prea ușor:

Mincinoșii se foiesc mult.

Tonul vocii și tiparele de exprimare se modifică.

Mincinoșii dau prea multe informații, bâlbâind tot felul de amănunte în exces în încercarea de a se convinge pe sine sau pe alții de ceea ce spun.

Au fost construite aparate care să recunoască aceste tipare și să le identifice. Cu toate astea, chiar și cel mai bun detector de minciuni are o rată de eroare de 25 la sută. Eu sunt de departe mult mai precisă decât el.

Dacă ascuți casetele cu înregistrări de la întâlnirile mele cu pacienții, nu-ți dai seama imediat. Caseta nu conține indicii vizuale importante. Evitarea contactului vizual, de exemplu, ori acoperirea gurii sau a ochilor. Însă, dacă îmi ești pacient și stăm de vorbă la mine în cabinet, pot să-ți văd chipul și gesturile și să-ți aud tonurile ascuțite ale vocii.

Și o să știu adevărul. Întotdeauna îl știu.

Să nu mă minți niciodată.

CAPITOLUL 1

TRICIA

ÎN PREZENT

Categoric ne-am rățăcit, iar soțul meu n-are de gând să recunoască.

N-aș putea spune că ăsta e un comportament atipic pentru Ethan. M-am măritat cu el acum șase luni — deci suntem încă proaspăt căsătoriți — și, în 90 la sută din timp, este soțul perfect. Știe toate restaurantele romantice din oraș, încă mă surprinde aducându-mi flori, iar când mă întreabă cum mi-a mers, chiar mă ascultă și pune întrebările potrivite ca să afle mai mult.

Însă în cele 10 procente rămase este atât de încăpățânat, încât îmi vine să urlu.

— Ai ratat curba spre Cedar Lane, îi spun. Am trecut de ea cam acum un kilometru.

— *Ba nu.*

Pe gâtul lui Ethan pulsează înfricoșător o venă, aproape că mă tem să mă uit la ea.

— E în față. N-am trecut de ea.

Pufnesc frustrată, strângând în mână indicațiile tipărite către casa din Westchester, pe care ni le-a trimis dinainte agenta cu care lucrăm, Judy. Da, avem GPS, dar am pierdut semnalul acum vreo zece minute. Acum nu

ne mai putem baza decât pe aceste indicații scrise. Parcă am trăi în Epoca de piatră.

Mă rog, Ethan voia o locuință mai departe de civilizație. Iată că i s-a împlinit dorința.

Partea cea mai rea este că *ninge*. A început acum câteva ore, când am plecat din Manhattan. La momentul ăla, erau doar niște fulgi micuți și simpatici, care se topeau când atingeau pământul. În ultima oră, însă, s-au făcut de patru ori mai mari. Nu mai e deloc drăguț.

Acum, că am ieșit de pe autostradă, drumul acesta îngust și pustiu este acoperit de zăpadă. Iar Ethan nu conduce vreun camion. BMW-ul lui are scaune tapitate cu o minunată piele cusută manual, însă tracțiunea e doar pe față și nici nu-l văd deosebit de priceput la condusul pe zăpadă. Dacă derapăm, probabil că nu va ști dacă trebuie să vireze în direcția derapajului sau în *sens opus*. (În direcția lui, nu-i așa?)

Parcă la țanc, mașina derapează pe un petic de gheață acoperită cu noroi. Ethan a încleștat pe volan degetele din care i-a fugit sângele. Redresează mașina, dar inima îmi bate în continuare să-mi sară din piept. Ninsoarea s-a întetit și mai tare. Trage pe dreapta și întinde mâna spre mine.

— Dă-mi să văd indicațiile alea.

Îndatoritoare, îi întind bucata de hârtie un pic mototolită. Îmi doresc să mă fi lăsat pe mine să conduc. Ethan n-ar recunoaște niciodată că sunt mai bună decât el la orientare.

— Cred că am trecut de virajul ăla, Ethan.

Se uită iar pe hârtia cu indicații. Apoi mijește ochii prin parbriz. Chiar și cu ștergătoarele la viteză maximă și cu faza lungă aprinsă, vizibilitatea este îngrozitoare. Acum, când soarele a coborât spre orizont, nu mai vedem

decât la vreo trei metri în față. În jurul nostru, totul este de un alb imaculat.

— Nu. Știu cum să ajungem.

— Ești sigur?

În loc să-mi răspundă la întrebare, mormăie în barbă.

— Ar fi trebuit să verifici starea vremii înainte să pornim la drum.

— Poate ar fi mai bine să ne întoarcem?

Îmi strâng palmele între genunchi.

— Putem să vizităm altă dată casa aia.

De exemplu, într-o zi când pe lângă mașină n-o să mai urle viscolul ăsta nenorocit.

Soțul meu întoarce iute capul și mă privește de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Tricia, am condus aproape două ore ca să ajungem aici. Suntem cam la zece minute distanță și acum vrei să ne întoarcem din drum și să mergem acasă?

Ăsta este un alt lucru pe care l-am aflat despre Ethan în cele șase luni de când suntem căsătoriți. Odată ce îi intră în cap să facă ceva, nu dă înapoi până nu face lucrul ăla. Presupun că ar trebui să văd asta ca pe o calitate. Doar n-aș vrea să fiu măritată cu unul care lasă neterminate proiectele de prin casă.

Încă învăț să-mi cunosc soțul. Toate prietenele mele m-au dojenit că mă mărit prea repede. Ne-am cunoscut într-o bună zi, într-o cafenea — m-am împiedicat și mi-am vărsat cafeaua chiar lângă masa lui și a insistat să-mi cumpere el alta.

A fost genul acela de iubire la prima vedere. Când l-am zărit, am simțit că mă topesc după părul acela blond cu șuvițe și mai blonde. Are ochii albaștri, de culoarea cerului într-o zi senină, tivți cu gene aurii. Iar nasul lui

roman, puternic, îl ferea să devină un frumușel. Când mi-a zâmbit, am fost o cauză pierdută. Ne-am petrecut împreună următoarele șase ore, la o cafea, și când a venit seara, m-a invitat la cină. În noaptea aceea m-am despărțit de iubitul meu de atunci, cu care eram de peste un an, explicându-i smerită că am întâlnit bărbatul cu care o să mă mărit.

Nouă luni mai târziu, eram căsătorită cu Romeo al meu din cafenea. Șase luni mai târziu, avem de gând să ne mutăm în suburbii. Relația noastră, în toate aspectele ei, se derulează cu o viteză amețitoare.

Însă până acum nu regret nimic. Cu cât aflu mai multe despre Ethan, cu atât mă îndrăgostesc mai tare de el. Îmi dau seama că simte același lucru pentru mine. Este uluitor să-mi împart viața cu el.

Mai puțin un secret mare de tot, despre care nu știe încă.

— În regulă, îi spun. Hai să găsim casa.

Ethan îmi întinde foaia cu indicații. Ne înscriem iar pe șosea.

— Știi exact încotro să merg. Este drept în față.

Asta rămâne de văzut.

De data asta conduce mai încet, atât din cauza zăpezii, cât și ca să nu rateze virajul pe care eu sunt sigură că l-a ratat deja cu un kilometru în urmă. Rămân și eu cu ochii la drum, chiar dacă parbrizul este acoperit de zăpadă. Încerc că mă gândesc la lucruri calde, uscate.

— Uite! strigă Ethan. O văd!

Mă aplec în față, tensionând centura de siguranță. *O vede? Ce vede, mai exact? Are pe nas niște ochelari invizibili pentru vederea pe timp de noapte/ninsoare? Pentru că eu nu văd decât zăpadă peste tot, iar apoi, dincolo de asta, altă zăpadă, și dincolo de asta, întuneric. Însă Ethan*

încetinește și, desigur, iată o mică alee ce duce spre un petic împădurit, iar faza lungă a farurilor luminează un indicator acoperit aproape de tot de zăpadă. Abia dacă pot desluși cuvintele, căci Ethan ia virajul un pic cam repede.

Cedar Lane.

Ce zici de asta — a avut dreptate tot timpul. Eram sigură că a trecut de virajul spre Cedar, dar nu-l ratase. E chiar aici. Cu toate că acum, când avansăm pe cărăruia îngustă care duce spre casă, îmi fac griji că BMW-ul n-o să răzbească. Mă uit spre soțul meu și-mi dau seama că și pe el îl îngrijorează același lucru. Drumeagul spre casă abia dacă e pietruit, iar acum a fost acoperit de zăpadă.

— Ar trebui să-i spunem lui Judy să ne mișcăm repede cu vizionarea, spun eu. Nu vrem să rămânem blocați aici.

Ethan dă din cap, în semn de încuviințare.

— Trebuie să fiu sincer. Voiam ceva mai departe de civilizație, dar chestia asta e o nebunie. Adică pare în mijlocul...

Vocea i se frânge la jumătatea propoziției. Pot doar să-mi imaginez că voia să spună că ne aflăm în mijlocul sălbăciei. Dar, înainte să rostească aceste cuvinte, rămâne cu gura căscată. Pentru că, în fine, casa ni se ivește în fața ochilor.

Și este incredibilă.

Anunțul de pe site-ul lui Judy preciza că este o proprietate cu un etaj și mansardă, însă descrierea nedreptățește această casă enormă. Tavanele trebuie să fie extrem de înalte, pentru că acoperișul ascuțit, în două ape, pare să înțepe cerul, îngreunat de zăpadă. De-o parte și de alta a casei sunt înșirate ferestre în arcade, care îi dau mai degrabă un aer de catedrală, decât de locuință pentru oameni. Ethan arată de parcă i s-a dislocat mandibula.

— Isuse, șoptește el. Poți să-ți imaginezi cum ar fi să trăiești într-un loc ca ăsta?

Poate că-mi cunosc soțul numai de un an, dar îi recunosc expresia aia de pe chip. Nu pune o întrebare retorică. Vrea să locuiască în casa aceasta. Am târât-o pe biata Judy în jumătate din Westchester și Long Island, pentru că niciun loc văzut nu părea să se potrivească imaginii din mintea lui Ethan. Dar acum...

— Îți place? îl întreb.

— Nu ți se pare grozavă? Păi, uită-te și tu la locul ăsta.

Deschid gura ca să-i spun că sunt de acord cu el. Casa este, fără îndoială, minunată. Este uriașă, elegantă și departe de lume — are toate însușirile pe care le căutam. E casa perfectă pe care s-o umpli cu copii, iar acesta e obiectivul nostru. Vreau să-i spun lui Ethan că îmi place casa tot atât de mult cât îi place și lui. Și că, atunci când va ajunge Judy, ar trebui să-i facem pe loc o ofertă.

Însă nu pot face asta.

Pentru că, în timp ce privesc uriașa proprietate, mă copleșește un sentiment îngrozitor. Este atât de înfricoșător, încât îmi acopăr gura și trag adânc aer în piept, ca nu cumva să vărs tot prânzul pe tapițeria scumpă a BMW-ului. N-am mai simțit așa ceva niciodată până acum. În niciuna dintre zecile de case pustii pe care le-am vizitat în ultimele luni. N-am avut niciodată o senzație atât de puternică.

În casa asta s-a petrecut ceva îngrozitor.

— Oh, băga-mi-aș, spune Ethan.

Trag iar aer în piept, alungând un alt val de greutate. Abia atunci constat că ne-am oprit în drum. Roțile din față se învârt în gol, fără folos. Mașina e împotmolită.

— Drumul e prea alunecos, spune Ethan. Nu avem deloc tracțiune.

Mă strâng în brațe tremurând, deși căldura e dată la maximum.

— Și acum ce facem?

— Păi...

Se întinde să ștergă parbrizul aburit.

— Suntem destul de aproape de casă. Putem merge pe jos.

Îi e ușor să spună asta. Nu poartă ghete Manolo Blahnik.

— Și se pare că Judy e deja aici, adaugă Ethan.

— Pe bune? Nu-i văd mașina.

— Da, dar luminile sunt aprinse. Probabil că a parcat în garaj.

Mijesc ochii prin parbrizul aburit, încercând să zăresc casa. Acum, că ne-am apropiat, văd un bec aprins la una dintre ferestrele de la etaj. E ciudat. Atunci când prezintă o casă, agentul imobiliar nu aprinde luminile de la *parter*? Aici, însă, tot parterul casei e cufundat în întuneric. Singura lumină aprinsă este cea de la etaj.

Mă cutremură încă un frison.

— Haide, spune Ethan. O să ne fie mai bine înăuntru, la adăpost. Doar n-o să petrecem noaptea în mașină. Rămânem fără benzină și o să înghețăm de frig.

Nu e un gând prea ademenitor. Încep să regret că am făcut această călătorie. La ce naiba mi-a fost capul de am venit până aici? Dar lui Ethan îi place la nebunie casa asta. Poate că, totuși, o să iasă ceva bun de aici.

— În regulă, îi spun. Hai să mergem pe jos.

CAPITOLUL 2

Dumnezeule, cât de frig este!

Imediat ce deschid portiera dinspre partea pasagerului, regret că am fost de acord să mergem pe jos. Sunt îmbrăcată cu paltonul de lână de la Ralph Lauren, care îmi ajunge până la genunchi, dar aş putea la fel de bine să port o coală de hârtie, pentru că vântul pare să treacă direct prin mine, chiar dacă îmi trag şi gluga pe cap.

Cel mai rău e la picioare. Port ghete de piele, dar nu sunt chiar pentru *zăpadă*, dacă înţelegi la ce mă refer. Îmi adaugă la înălţime şapte centimetri foarte importanţi şi arată minunat cu blugi albaştri, mulaţi, dar nu reuşesc să-mi protejeze în niciun fel tălpile de zăpada în care sunt scufundate acum.

De ce Dumnezeu oi fi cumpărat o pereche de ghete elegante care n-au absolut niciun fel de capacitate de a funcţiona ca nişte ghete? În momentul ăsta, încep să-mi regret toate deciziile de viaţă. Mama m-a sfătuit mereu să nu plec din casă încălţată cu pantofi în care nu pot să merg un kilometru pe jos.

— Eşti bine, Tricia? întreabă Ethan. Nu ți-e frig, nu?

Încreţeşte fruntea, uluit de faptul că-mi clănţâne dinţii şi că buzele mi se albăstresc, încetul cu încetul. El este îmbrăcat cu geaca neagră de schi pe care şi-a cumpărat-o luna trecută şi, cu toate că nu-i pot vedea picioarele, sunt destul de sigură că ghetele *lui* sunt mari şi călduroase. Îmi vine să-l strâng de gât pentru ce mă pune să fac, dar asta ar însemna să-mi scot mâinile

înfundate adânc în buzunare şi, probabil, să-mi înghete degetele, fiindcă, spre deosebire de el, eu nu am mănuşi. Trebuie să recunosc — omul a venit mai bine pregătit decât mine.

— Mi-e un pic frig, îi răspund. Ghetele mele nu sunt rezistente la zăpadă.

Ethan se uită spre propriile încălţări, apoi ridică iar privirea spre mine. După un moment de cumpănire, dă ocol maşinii, apoi se ghemuieşte lângă mine.

— OK, urcă-te la mine în cârcă.

Uitaţi tot ce-am zis. Îmi iubesc soţul. Cu adevărat.

Mă duce în cârcă tot restul drumului; trecem pe lângă panoul cu anunţul DE VÂNZARE înfipt în peluza acoperită cu zăpadă şi ajungem la uşa de la intrare. Veranda are paravane mari care o apără de zăpadă, aşa că Ethan mă lasă jos cu multă grijă. Îşi scutură fulgii de nea din părul blond, acum ud, şi clipeşte ca să îndepărteze picăturile de apă de pe gene.

— Mulţumesc.

Îi zâmbesc, ameţită de afecţiunea pentru soţul meu puternic şi chipeş.

— Eşti eroul meu.

— Plăcerea e de partea mea.

Apoi face o plecăciune. *Leşin*. Îmi place la nebunie această fază de lună de miere din căsnicia noastră.

Ethan îşi scoate mănuşile de lână şi apasă cu degetul mare pe butonul soneriei. Auzim clopoţelul răsunând prin casă, dar cele câteva minute de aşteptare nu aduc niciun zgomot de paşi, semn că ar veni cineva să ne deschidă.

O altă ciudăţenie este parterul cufundat complet în întuneric. Am văzut amândoi acea lumină aprinsă la etaj, aşa încât am presupus că este cineva acasă. Am crezut